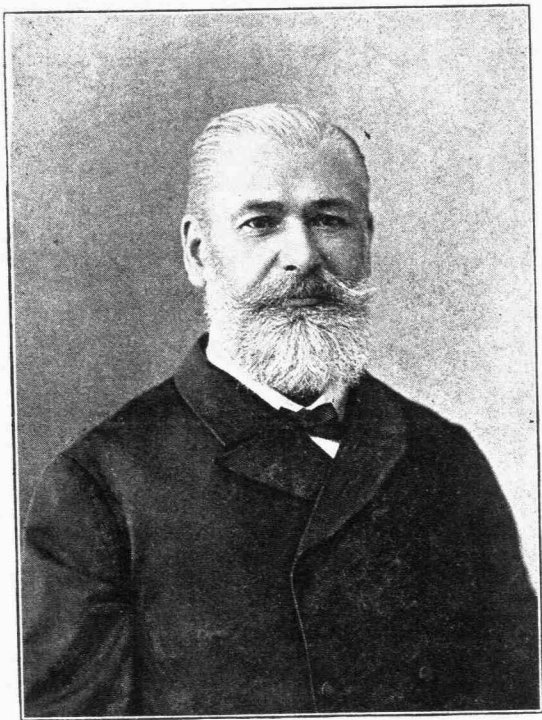

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ

 ἐν Ὁδησσῷ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω-
άννης Γ. Βουτσινᾶς ἐγεννήθη αὐτόθι τῷ 1834. Ὁ
πατὴρ αὐτοῦ ἀνῆκεν εἰς ἐπιφανῆ τῆς Κεφαλληνίας
οἶκον, ἡ δὲ μήτηρ του ἦν θυγάτηρ τοῦ Δημ. Σχινᾶ,
ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων γαιοκτημόνων τῆς Θεσσαλίας, ἀκραιφνοῦς
πατριώτου καὶ μέλους ἐγκρίτου τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Τὰς
πρώτας ἐγκυκλίους σπουδὰς διανύσας ἐν Ἑρμουπόλει ὑπὸ τὸν
ἀσίδιμον γυμνασιάρχην Γ. Σουρίαν ἐπανέκαμψεν εἰς Ὁδησσὸν καὶ
ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον, συνεχίζων τὰς ἐργασίας τοῦ σπουδαιο-
τάτου ἐμπορικοῦ οἴκου Β ο υ τ σ ι ν ᾶ, ἀριθμοῦντος 65 ἐτῶν ὑ-
παρξιν καὶ χαρακτηριζομένου διὰ τὸ ἀνεπὶληπτον τῶν συναλ-
λαγῶν καὶ τὴν ἀπειρον ὑπόληψιν καὶ πίστιν, ἧς ἀπολαύει
ἀμειώτως. Εὐμοιρῶν ἐξαιρετικῆς μορφώσεως καὶ σπανίων χα-
ρισμάτων πνεύματος καὶ καρδίας ὅσα φύσις ἀγαθὴ καὶ ἀνατροφὴ
ἐπιμεμελημένη ἠδύναντο νὰ ἐπιδραψιλεύσωσιν αὐτῷ, ἐνωρὶς καὶ
νεώτατος ἔτι ἀπέβη ἐκ τῶν πολυφιλήτων ἐκείνων ἐν τῇ ξένῃ
ὁμογενῶν, οἱ ὅποιοι τιμῶσι τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα καὶ ὑπηρετοῦσι
πολλαπλῶς τὴν πατρίδα, κατακτῶντες τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ
τὰς εὐλογίας τοῦ ἔθνους. Ὅλος ὁ βίος τοῦ Ἰω. Βουτσινᾶ εἶνε
σειρὰ ἀδιαλείπτων ὑπηρεσιῶν πρὸς τὰ ἐλληνικὰ γράμματα, τὸ
ἔθνος, τὴν κοινωνίαν, τοὺς πάσχοντας. Εἰς τὴν πατριωτικὴν
αὐτοῦ ἐνέργειαν καὶ τὰ μέσα τῶν ἐκλεκτῶν ἐν Ρωσσίᾳ σχέσεων
του ὀφείλεται τὸ πρῶτον ἢ εἰς τὸ ῥωσσικὸν ἔδαφος εἰσαγωγὴ ἐλ-
ληνικῶν ἐφημερίδων διὰ τῆς Ἑλ π ί δ ο ς, τοῦ Α ἱ ῶ ν ο ς, τῆς
Π α ν δ ῶ ρ α ς. Κατὰ τὴν κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1865 ἔ-
γραψεν ἐνθουσιῶδη ἄρθρα ὑπὲρ τῶν Κρητῶν ἐν τῇ φιλελληνικῇ
ἐφημερίδι «Ἀγγελιαφόρος Ὁδησσοῦ», ὧν ἕνεκα ἐν τῇ Κυανῇ
Βίβλῳ, τῇ διανεμηθείσῃ εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον τῷ 1866,

ὠνομάζετο « L'acharné Grec de la Russie Meridionale ». Διετῆρει ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ διαστήμου φιλέλληρος St Marc Girardin γνωστοῦ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον διὰ τὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος νευρώδη ἄρθρα του ἐν τῇ γαλλικῇ « Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων. Εἶχε συνδέσει ἰδιαιτέρας προσωπικὰς σχέσεις μετὰ πολλῶν ἐπιφανῶν ἐν Πετροπόλει προσώπων, χρησιμοποιοῦν αὐτὰς ἀείποτε ὑπὲρ πατριωτικῶν σκοπῶν, οὕτως ὥστε δικαίως ἐκλήθη «ὁ ἀόρατος προστάτης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ρωσίᾳ». Εἰς τὰς πυρετώδεις ἐνεργείας αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ δι' αὐτοκρατορικῶν οὐκαζίου ἀναγνώρισις τῆς ἐν Ὁδησσῷ Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς σχολῆς ὡς νομικοῦ προσώπου καὶ ἡ ἐξασφάλις τῶν κτημάτων αὐτῆς ἀξίας 500,000 ρουβλίων ὡς ἀναφαιρέτου ἰδιοκτησίας τῆς Σχολῆς. Ἐπὶ 21 ἔτη διευθύνων τὸ ἐν Ὁδησσῷ Γεν. Προξενεῖον τῆς Ἑλλάδος ἀνέπτυξεν ἀπαράμιλλον δραστηριότητα καὶ διπλωματικὴν ἀθρότητα καὶ ἀξιόπρεπειαν τοιαύτην ὥστε ἐφείλχυσεν ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν τῶν τε αὐτόθι ὁμογενῶν καὶ τῶν ῥωσικῶν ἀρχῶν. Ἐξίσου Ἕλληνες καὶ Ῥῶσοι ἐπιδαψιλεύουσιν αὐτῷ τιμὰς καὶ συμπαθείας ἐξαιρετικὰς. Οὕτως εἰργάσθη ἐπωφελῶς ὑπὲρ πλείστων ἐν Ρωσίᾳ φιλανθρωπικῶν καὶ δημοσίων ἰδρυμάτων. Διετέλεσεν ἐπὶ ἐννέα συνεχῇ ἔτη πρόεδρος τοῦ Χρηματιστηρίου, τιμηθεὶς διὰ τὴν ἀξιοσημεῖωτον ταύτην ὑπηρεσίαν του μὲ τὸ παράσημον τοῦ Βλαδιμήρου 4ης τάξεως· ἐπὶ 15 ἔτη διατελεῖ Σύμβουλος ἐν τῷ ὑποκαταστήματι τῆς ἐν Ὁδησσῷ Αὐτοκρατορικῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ ὁλόκληρον ταμίης καὶ μέλος τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Πτωχῶν.

Ὁ Ἰωάννης Βουτσινᾶς ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ ὁμωνύμου ἐνιαυσίου ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, τοῦ ἐπὶ δεκαπενταετίαν τελουμένου μέχρι τοῦ 1875, καὶ ὅστις τὰ μάλα συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐγενῆ ποιητικὴν ἀμιλλαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀντὶ τοῦ διαγωνίσματος τούτου, καταργηθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀγωνοθέτου συνεπείᾳ σκαῖᾶς συμπεριφορᾶς τῆς Συγκλήτου εἰς παρατηρήσεις αὐτοῦ περὶ βελτίονος διαρρυθμίσεως τοῦ ἀγῶνος, ἱδρυσεν τῷ 1875 διὰ τοῦ ἐν Κωνσπόλει Ἑλλήν. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ ἀοιδίμου Ἡροκλέους Βασιάδου, σειρὰν διαγωνισμάτων περὶ μεθόδων τῆς κατωτέρας καὶ μέσης παιδείας. Ὁ Ι. Βουτσινᾶς εἶνε ἰδρυτὴς δραματικοῦ ἀγῶνος ἐν τῷ ἐν Ὁδησσῷ Πανεπιστημίῳ, χορηγῶν δύο κατ' ἔτος βραβεῖα ἐκ 500 καὶ 300 ρουβλίων. Συνέστησεν ἰδίᾳ δαπάνη ἐκ 15,000 ρουβλίων δημοτικὸν σχολεῖον εἰς τὸ προάστειον τῆς Ὁδησσοῦ «Grande Fontaine», ἣν καὶ ἐδωρήσατο εἰς τὸν δῆμον Ὁδησσοῦ.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ φιλογενέστατος καὶ ἀκραιφνὴς πατριώτης Ἰωάν. Βουτσινᾶς. Καίτοι ἐγγίζων τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἐν τοσούτῳ τυγχάνει πλήρης νεανικῆς ἔτι δραστηριότητος καὶ ἀκμῆς, ἀκούραστος, φιλόπονος, μειλίχιος, πρόθυμος εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν, ἀκατάβλητος ὁσάκις πρόκειται νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς του, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ ἔθνος. Ἡ ἐξίσου προσφιλεῖς δι' αὐτὸν Ρωσσία, ἣν θεωρεῖ ὡς δευτέραν πατρίδα του, ἀμείβουσα τὰς ἀκραιφνεῖς ὑπηρεσίας καὶ τοὺς εὐγενεῖς μόχθους τοῦ ἐριτίμου ἀνδρὸς ἀπένευεν αὐτῷ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὰ παράσημα Στανισλάου 2ας τάξεως, τῆς Ἀγίας Ἀννης 2ας τάξεως, τοῦ Βλαδιμήρου 4ης τάξεως καὶ τοῦ Βλαδιμήρου 3ης τάξεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν καθυστέρησεν εἰς τὴν ἐκδῆλωσιν τῆς πρὸς τὸν Βουτσινᾶν εὐγνώμοσύνης τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους τιμήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Ὅταν ἀκέρηα ἐφάνηκεν ἡ ὠραία ζωγραφία
Καὶ ἡ παρθένα ἔλαμψε, μὲ τέχνη περισσή,
Τὸ ἔργο του ἀντικρύζοντας ὁ καλλιτέχνης, εἶπε :
« Ἐσὺ 'σαι τὸνεῖρο τοῦ νοῦ, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἐσὺ !

Καὶ τὰ μαλλιά τὰ ὀλόξανθα καὶ τὰ γλυκά σου μάτια
Καὶ τὰ χυτὰ τὰ χέρια του, τὸ σῶμα τὸ ἐλαφρό,
Στῇ γῇ ποτὲ δὲν φάνηκαν, εἶνε νεράιδας κάλλη.
Πλασμένης μὲ κρινόρροδα κι' ἀπὸ μαρμάρου ἀφρό.»

Κ' ἐγλυκοδάκρυσεν ἔμπρὸς 'ς τὴν ἄσαρκη ὁμορφιά,
Ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά του ἔφερεν ἀνάλαφρα 'ς τὸ νοῦ,
Τὴν ὁμορφιὰ τὴν ἀπλαστή, ποῦ ἀνάστησεν ἡ τέχνη
Μὲ τὴν ἀπάρβην ψυχὴ ὀνείρου μακρυνοῦ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ